

Theo ý kiến của riêng tôi thì có ba lập luận mà chúng ta thường nghe và cần làm rõ như sau:

Nguyễn Đ

Xin tôi giới thiệu, người viết bài này chỉ là một kẻ ham mê đọc sách, ham mê tìm hiểu lịch sử. Về chính trị, người viết hoàn toàn thờ ơ và thậm chí "không ưa" gì lắm.

Tất cả những gì tôi viết ra đây, đều chỉ xuất phát từ lòng yêu nước, yêu dân tộc Việt Nam và đem báo, đăng viết ra để suy nghĩ thật cả lòng mình, nghĩ sao nói vậy. Tôi muốn bày tỏ chính kiến của riêng bản thân mình với việc mong sao cho nước nhà sớm có dân chủ, tự do, thịnh vượng thật sự mà thôi.

Trước tiên, muốn có cảm nhận về hai chữ "DÂN CHỦ" thì phải hiểu "Dân Chủ là gì?". Đây là một câu hỏi không dễ trả lời, nhất là đối với những người "phi chính trị" (dân làm kế thu thuế, dân hoạt động kinh doanh, dân công chức văn phòng...vv...chẳng hạn). Chính vì vậy mà thay vì dùng những từ ngữ quá to lớn, tôi chỉ xin trình bày cách hiểu của tôi về khái niệm thế nào là "dân chủ" dưới góc nhìn của một thế người dân. Qua đó, hy vọng ngay cả dân trong giới "phi chính trị" cũng nắm được các bản khái niệm này.

"Dân Chủ", nói ngắn gọn là một hình thức xã hội mà "Toàn bộ Quyển Luật nằm trong tay người dân, bộ máy quyền lực của nhà nước, chính quyền do nhân dân trực tiếp điều hành. Và nhà nước duy nhất là nhà nước pháp trị thật sự. Các quyền dân chủ tự do, nhân quyền của nhân dân trong toàn xã hội được nhà nước pháp quyền duy trì và tôn trọng một cách đầy đủ, toàn diện nhất...".

Tuy nhiên, trong thực tế, mọi chuyện lại không đơn giản như vậy. Để xác định một đất nước có dân chủ hay không thì phải xem xét nhiều vấn đề. Người dân được làm gì và không được làm gì? Quan hệ giữa người dân và nhà nước, chính quyền là quan hệ gì? Trên thế giới hiện nay, nước nào là có mức dân chủ cao nhất? Nước nào hoàn toàn không có, mà thậm chí chính trị của họ chế thành ra là bản chất một chế độ độc tài mà thôi? Nước nào chế độ hào ta có Dân Chủ, nhưng trên thực tế thì mức độ dân chủ rất thấp hoặc không hề có chút dân chủ tự do gì cả? Và đối song "dân chủ" trong một xã hội có cần thiết không? Một quốc gia không có "dân chủ" có phát triển được hay không? Hoặc "dân chủ" có gây rối loạn cho xã hội không? Dân chủ có xâm hại đến chủ quyền đất nước và an ninh quốc gia hay không? Dân chủ có gây mất đoàn kết không, có làm chia rẽ dân tộc không?...vv và vv...Có biết bao câu hỏi được đặt ra liên quan xoay quanh khái niệm này mà trong suy nghĩ của người viết và cũng như của biết bao bản được in vào trong tâm trí của tôi và của biết bao người quan tâm đến giá trị thiêng liêng này...

Theo ý kiến của riêng tôi thì có ba lập luận mà chúng ta thường nghe và cần làm rõ như sau:

Lập luận thứ nhất là: "Tôi đất nước Việt Nam hiện nay, vì dân trí còn thấp, do đó cần nên có dân chủ, nếu có dân chủ sẽ lo ngại mất, sẽ làm mất nền chính trị dân chủ môi trường xã hội bền vững thì làm sao có cơ hội cho mang và phát triển đất nước nữa...". Nếu vậy, thì có lẽ chúng ta cần phải đất ra một số vấn đề tiếp theo để đi sâu phân tích chủ nghĩa như sau:

Đầu tiên, giả sử lập luận trên là đúng thì có nghĩa, là khi dân trí cao hơn mới đất c quy định thì dân chủ, tự do. Vậy dân trí cao là cao cỡ nào? Phải quy định mức nào là mức dân trí cao, để đất ra một tiêu mà còn phải đưa cho bằng đất. Nếu không có chuẩn cần thì mai một dân trí đã cao lắm rồi, chúng ta vẫn nói "chưa cao" thì biết đâu mà lên. (?)! Đáng thôi, trách nhiệm nâng cao dân trí chính là trách nhiệm của các nhà lãnh đạo đất nước chứ không phải trách nhiệm của người dân hay ai đó chung chung vô hình. Vậy các nhà lãnh đạo quốc gia phải cam kết với xã hội, với nhân dân trong bao nhiêu năm nữa thì dân trí sẽ cao đến mức cỡ xã hội sẽ đất c hống quy định có dân chủ, tự do...? Không thể nói chung chung mà phải nói rõ cần thì là trong bao lâu nữa. Nếu cần thì mới trăm, thậm chí một nghìn năm sau chúng ta vẫn nói: "Vì dân trí trong xã hội còn rất thấp nên cần nên có dân chủ, cần thì thì dân chủ đất c...". Như vậy là, với lập luận kiểu cách này thì có nghĩa là nhà c quy định chủ mưu biến mình cho việc thì chỉ mãi mãi không trao trả lại cho nhân dân, cho c dân tự quy định sẽ trong một xã hội có tự do, dân chủ thì sẽ mà thôi. Cũng có thể nói rằng, nếu cần kéo dài tình trạng đó lâu dài, thì chính lãnh đạo mãi mãi vẫn nhân dân món n dân chủ, tự do. Và đó là bị kị ch buộc thì "vĩ đại", bởi vì chính nhân dân, chứ không phải ai khác, đã dùng xương máu, mồ hôi để xây dựng nên Nhà Nước "của dân, do dân và vì dân" hiện nay.

Dù sao thì đó cũng chỉ là giả sử lập luận trên đúng thôi. Thực ra lập luận trên cũng không thuyết phục lắm. Vì chính dân trí Việt Nam trước đây so với các nước ngay trong khu vực Đông Nam Á là hoàn toàn không thua kém. So với các nước như Mã Lai, Thái Lan, Ấn Độ, Philippin... tôi cho rằng xa xưa, dân trí nước ta nếu không cao hơn thì cũng bằng dân trí của nhân dân các quốc gia trên đây. Trong khi các nước đó, từ lâu rồi, mức độ dân chủ của họ cao hơn của nước ta, và hiện nay, dân trí xã hội ta đã rất khá xa so với họ. Do đó, nói vì dân trí thấp nên cần thì có dân chủ là không cần. Ngược lại, vì thì dân chủ nên giáo dục (và kể cả môi trường) của ta đang rất rất đáng buồn. (đề bài: "Giáo dục – cho tôi đất c nói thì" của giáo sư Hoàng Tụy). Thế đó đến đến dân trí nước ta cũng càng ngày rất rất so với các nước ngay trong khu vực và các nước dân chủ, văn minh khác trên toàn thế giới. Vì vậy nếu nói là: "Việt Nam ta, vì mức độ dân chủ của cao nên dân trí thấp thấp so với các nước ngang hàng" thì nghe đúng hơn, thuyết phục hơn.

Nói đến đây tôi xin đề nghị đôi dòng để chúng ta liên hệ so sánh mà rút ra đất c kết luận đất khoát là: "Thực chính trị văn minh, tự do dân chủ sẽ là môi trường và bởi c nh tất đất, để thu nhận lại đất mà cá nhân con người phát triển thăng hoa rằng rồi như thế nào. Ngược lại nếu con người phải sống, phải tồn tại trong hoàn cảnh một đất nước có thể chế đất c tài, không dân chủ thì con người sẽ rất bị thui chột tài năng, thậm chí các quy định con người, quy định công dân bị chà đất p, bị xâm phạm nghiêm trọng...vv...". Thế đó chúng ta sẽ thấy đất c sống dân chủ cho một xã hội vô cùng quan trọng, cần thì và có ý nghĩa sống còn như thế nào đối với xã hội và môi trường công dân.

Chúng ta đứng biết trên thế giới ngoài các nước trong hệ thống các quốc gia dân chủ có tự do thì những lâu đời như Châu Âu, Bắc Mỹ và Canada, Úc Châu...không kể đến, thì chúng ta còn chứng kiến biết bao các nước khác tuy có nền kinh tế còn chậm phát triển, thậm chí rất nghèo nàn lạc hậu như Việt Nam, có nước còn kém cả Việt Nam. Thế nhưng xã hội và nhân dân nước họ đang đứng ở hàng đầu dân chủ, tự do, nhân quyền thế giới, đang từng bước đứng hoàn thiện và đứng vững trên nền tảng đang hội nhập toàn diện vào sinh hoạt của cộng đồng nhân loại tiến bộ. Trong danh sách các quốc gia này có các nước Châu Á, Châu Phi, Mỹ Latinh như: Ấn Độ, Philipin, Pakistan, Bangladesh, Nepal, Dambia, Kenya, Nigeria, Brazil, Argentina....những nước mà không thể không kể hết. Còn trường hợp Cuba nước XHCN thì sao? Chính Việt Nam ta còn phải vì nước mở cửa cho họ đến cùng với máy tính (computer) để góp phần xóa mù thông tin!

Lưu ý thêm hai là: "Việt Nam ta vốn có dân chủ, nhưng nhân dân không thể lãnh đạo nên Đảng Cộng Sản thay mặt nhân dân lãnh đạo đất nước để thực thi dân chủ cho toàn thể xã hội...". Điều này thật ra chỉ đúng đối với "nhân dân không thể lãnh đạo" nhưng lại sai rất nhiều các điểm khác rất căn bản.

Đặt kể quốc gia nào cũng vậy, không làm gì có chuyện người dân thể lãnh đạo quốc gia được. Luôn luôn phải có người đi đi đến đến ra để lãnh đạo đất nước. Người này tự nhiên có quyền lực rất lớn (vốn trong khuôn khổ luật pháp), nhưng trách nhiệm cũng rất nặng. Ta sẽ nhìn nhận bản chất vấn đề này thông qua việc xem xét vấn đề như họ như sẽ phân tích dưới đây để sáng tỏ thì sẽ thấy rõ.

Các công ty cổ phần, người chỉ đạo thế giới của công ty là Ban Quản Trị. Nhưng người này bản thân (tiền bạc, tài sản...) để thành lập công ty kinh doanh. Vì là một Ban nhiều người nên họ phải chọn ra một người đi đi đến để lãnh đạo công ty đó. Người được chọn (Tổng Giám Đốc - TGD) là người chịu trách nhiệm đi hành toàn bộ hoạt động và kết quả lợi nhuận của công ty. Nhưng TGD không phải là chủ công ty. Chủ thế giới của công ty là Ban Quản Trị. Khi ông ta làm việc không hiểu qu, Ban Quản Trị quyết định hợp lợi và cách thức ông ta.

Điều quan trọng nhất là chủ này. Người lãnh đạo công ty (Tổng Giám Đốc) hoàn toàn có thể bỏ chủ nhân của công ty (Ban Quản Trị) sa thải để thay thế với TGD khác tài năng hơn, đi hành công việc làm ăn của công ty có hiệu quả hơn.

Nói ví dụ vậy cho dễ hiểu. Một quốc gia cũng từng thế vậy. Nếu một dân chủ được cao, thì ông chủ của đất nước là nhân dân, từng thế như Ban Quản Trị của một công ty. Nhân dân bản thân (tài nguyên, trí lực, con người...) và chọn ra người đi đi đến để lãnh đạo đất nước. Người lãnh đạo này giống như là Tổng Giám Đốc của công ty vậy. Nếu ông này lãnh đạo kém, đã đến nước thế giới thì sẽ bỏ Nhân Dân thay thế, và chọn người khác, thông qua tự do bầu cử.

So sánh như vậy để thấy rằng, người dân làm chủ đất nước, thì phải được quyền chọn, được quyền bầu ra người lãnh đạo cho họ. Nếu nhân dân không được chọn người thay mặt dân lãnh đạo thì chủ thật là dân chủ mà cao được.

Tác giả và một số anh chị em họ tôi đang dân chủ tại nhà riêng bà quí phở Lê

Lưu ý ba là: "Sau hơn 34 năm thống nhất đất nước, chúng ta đã phát triển về mặt mĩ thuật. Và nếu so sánh tình hình nước ta hiện nay với cách đây 34 năm, kết luận rằng đất nước chúng ta đang được ĐCSVN lãnh đạo đi đúng hướng, không cần thiết bàn về dân chủ nữa..."

Đúng và hoàn toàn đúng là hiện nay, đất nước chúng ta có những mặt tiến bộ hơn hơn 34 năm trước rất nhiều. Nhưng nếu vì vậy mà cho rằng chúng ta đang đúng hướng là không nên chút nào và khá quan trọng.

Hãy lấy ví dụ để liên hệ so sánh thì lưu ý trên đây sẽ khó lòng được vững chắc, chứng minh, mặt đất a trở sinh ra, đất cho ăn cháo loãng, ăn cơm mì, ăn cơm để bỏ bỏ thì đất a trở yếu và sẽ ngừng, và tiến lên. Sau 34 năm, đất a trở rồi cũng trở thành mặt thanh niên, và chắc chắn anh thanh niên kia khỏe hơn, tiến hơn chính đất a trở đó 34 năm trước. Nhưng không có nghĩa là chúng ta đã nuôi đất a trở đúng hướng được!

Mặt đất a trở khác được nuôi đúng hướng, được chăm sóc y tế chu đáo, được cho uống sữa giàu dinh dưỡng, được ăn thịt, ăn cá, ăn đồ chơi đồ chơi... Nó còn được giáo dục, được học hành tốt, nhân cách, phẩm chất để đất a trở được phát triển toàn diện có năng lực. Khi đó, sau hơn 34 năm, bỏ đất a trở sẽ thành anh thanh niên tuy nhiên hiện anh thanh niên kia rất nhiều. Nói đến đây chúng ta hãy liên tưởng đến mặt vài các sự kiện gần đây được các quan trọng thông qua các tổ, hội ngoại và cả trong nước loan tin khá tiến bộ. Đó là mặt rồi sự kiện lần đầu tiên ngay tại CHLB Đức thống nhất, trong chính phủ của nước Đức Angela Merke đã là chủ nhân ông Philipp Roesler 36 tuổi, mặt thanh niên gốc Việt trở thành Bộ trưởng y tế mà ông này vốn người gốc từ hơn 3 thập niên trước đã được xin và trở về quê hương Long Khánh thuộc tỉnh Khánh Hòa khi cha mẹ bé đầu đã chết vì bom đạn trong chiến tranh. Thế mà, nhờ được sự nuôi dưỡng, chăm sóc y tế, giáo dục trong môi trường tốt, đầy đủ tiến bộ được hưởng công nên tài năng con người này đã được bộc lộ và phát triển đến kỳ diệu như thế đó.

Trở lại với một khác là trung tá Lê Bá Hùng, chủ huy hạm trưởng hải quân Hoa Kỳ rồi tiến tâm với hơn 300 sĩ quan và thủy thủ đoàn thì viên sĩ quan trẻ này cũng chủ mặt đất a bé lúc 5 tuổi được từ chối nhận Mỹ vượt lên trên biển Đông khi cả gia đình anh trôi dạt ngoài khơi sau khi cuộc chiến tại Nam Việt Nam kết thúc sau ngày 30/4/1975. Vậy thế mà cũng chủ sau hơn 34 năm từ sự phân mặt đất a bé cùng cả gia đình thuyền nhân khốn khổ này được nuôi dưỡng bởi một quốc gia đi đến thịnh vượng thì nay do được nuôi dưỡng, giáo dục trong môi trường mặt quốc gia thịnh vượng, dân chủ như Hoa Kỳ mà anh đã học hành thành đạt trở về trở thành lên mặt sĩ quan của hải quân mặt siêu cường hùng mạnh bậc nhất trên thế giới...vv...

Mặt trưởng hạm khác nữa khá danh tiếng, đó là vị dân biểu trong Quốc Hội Liên bang Hoa Kỳ gốc người Việt Nam duy nhất thuộc đảng Công hòa - Joseph Cao Quang Ánh của Hội viên trong nhiệm kỳ hiện nay. Ông hiện là mặt trong những tiếng nói quan trọng của quan trọng

pháp của quốc gia giàu mạnh nhất trên địa cầu. Tên tuổi ông là niềm kiêu hãnh và tự hào lớn lao của cộng đồng người Việt đồng thời cũng là chung nỗi niềm người Việt trên khắp nơi trên thế giới. Ai đâu có thể ngờ rằng, hơn 34 năm với trách nhiệm dân biểu này chủ tịch là đã trải lên 8 tuổi phôi xa gia đình, xa cha mẹ để vượt biển rồi miền Nam Việt Nam đi tìm nền chính trị. Thế mà sau mấy chục năm được nuôi dưỡng, giáo dục, học tập trong môi trường lành mạnh, đầy đủ tiến nên ông đã trở nên thành công vượt qua bất bao nhiêu chính trị gia sống sống, đầy kinh nghiệm, có những trí thức gốc địa phương nhưng danh khác đã có mặt trên chính trường nước Mỹ đầy quy nạp uy hiếp nay...

Còn vô số những trường hợp khác trong cộng đồng người Việt đồng thời hải ngoại đã thành đạt, thành danh trên các lĩnh vực chính trị, quân sự, khoa học kỹ thuật, văn hoá, nghệ thuật...không sao kể hết trong khuôn khổ bài viết ngắn này. Chính họ đã làm vang vọng rồi truyền thông vẫn hi vọng ngàn đời của dân tộc ta. Thế đáng tự hào bất bao với con người Việt Nam, với Con Hoàng Châu Lạc! Nói đến các ví dụ này càng thấy rõ với đất nước nêu lên là đã trải được nuôi dưỡng, chăm sóc giáo dục thì sẽ có sự phát triển đúng hướng, rồi tốt, còn người khác lại chỉ là sự phát triển què quặt trong hoang dã thì ư sự chăm lo, quan tâm vun xới của con người mà thôi. Và đó mới thấy rằng các yếu tố lãnh đạo, môi trường, thế chế chính trị của một quốc gia thật vô cùng quan trọng và hết sức cần thiết như thế nào trong sự nghiệp phát triển đất nước nói chung và của con người nói riêng.

Vậy, khi muốn xem xét, ta phải xem trên 3 yếu tố:

Một là, trong cùng khoảng thời gian hơn 34 năm, đất nước người ta đã phát triển như thế nào, so với đất nước chúng ta. (chỉ so với các nước trong khu vực thuộc khối ASEAN thôi, không cần so với Nhật, Mỹ, Pháp, Anh...)

Hai là, trong cùng khoảng thời gian hơn 34 năm đó, với thế chế của dân tộc Việt, nếu chúng ta đi đúng hướng, thì chúng ta sẽ phát triển nhanh gấp mấy lần so với thế chế đã qua. Rồi đến giờ, chúng ta so thế chế phát triển trong 10 năm trước để mới (1975-1986) với khoảng thời gian sau để mới là thấy rõ quan điểm này.

Ba là, với sự phát triển như hiện nay, ai là người hướng dẫn nhiều nhất. Sự phát triển đó có được dựa vào nông thôn và thành thị không? Giữa trí thức và lao động tay chân? Giữa dân thôn quê và cán bộ nhà nước ra sao?

Ba câu hỏi trên thuộc lĩnh vực mà tôi cũng không thể trả lời thật đáng được. Cần một nghiên cứu, thống kê, thu thập số liệu để tìm quốc gia để trả lời. Ở đây, tôi chỉ có ý muốn nói rằng lập luận "sau hơn 34 năm thống nhất đất nước, chúng ta đã phát triển với mức độ mới. Và so sánh tình hình nước ta hiện nay với cách đây 34 năm, kết luận rằng chúng ta đang đi đúng hướng" là không thật đáng, không chính xác và không thuyết phục lắm.

Tóm kết luận

Khái niệm về "Dân Chủ" là một hình thức xã hội mà "Toàn bộ Quy định Luật nằm trong tay người dân", tức Người Dân là chủ thể sống đất nước thông qua Tổng tuyển cử để do trong mình bạch, công bằng và có cảnh tranh lành mạnh.

Mặt số của nhân viên 2 chữ "dân chủ"

Tác Giả: Nguyễn Đ&i

Thứ Tư, 25 Tháng 11 Năm 2009 23:15

Mặt số là một khái niệm không chỉ đơn thuần, mà còn gây nên những tranh cãi và mang tính gây hiểu lầm. Vì thế rất cần có câu trả lời rõ ràng, khoa học hơn.

Tiến trình dân chủ hóa đất nước của ta hiện nay như là trong một năm gần đây cũng có chút tiến bộ và theo hướng tích cực, nhưng quá chậm chạp và không đáp ứng được nhu cầu lãnh đạo, chính đáng của đời sống nhân dân trong toàn xã hội. Và tiến trình này cũng không theo kịp các chuyển biến tích cực của bên ngoài quốc tế và trào lưu tiến bộ của thời đại đòi hỏi biến đổi trong quá trình hội nhập của nước ta vào sinh hoạt của cộng đồng quốc tế vẫn minh chứng. Do đó, cần phải phát triển của nước ta và chậm chạp, và không toàn diện, và không chắc chắn và không được đảm bảo về lâu dài.

Quyền của bất kỳ một thể hiện nào cho được mặt xã hội có "Dân chủ" chính là quyền nhân dân được thể hiện do chính người lãnh đạo, từ đó mà có và bảo vệ. Khi chúng ta có quyền này thì mọi chuyển biến khác đều không có ý nghĩa gì cả.

Sài Gòn, 24/11/2009